

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Srečno in blagoslovljeno novo leto! — Odvisno je pa tudi od vas, da bo srečno. Večkrat pregledujem šolskim otrokom zvezke, pa opazim, da so navadno prve strani lepo marljivo popisane, proti koncu pa postaja zunanja oblika vedno bolj nemarna. Ko je zvezek še ves lep, čist in nov, pázite z vse večjo marljivostjo, da se vam ne pomaže, da ne naredite lahkomiselno pogreškov. Glejte, tudi novo leto — 1926 — je še vse lepo novo in neomažeževano. Pázite torej, da ga ne umažete z raznimi pogreški in grehi! Začnite ga dobro in bodite v njem tudi zvesti do konca!

Dominik Savio vam je lahko za zgled, kako morate biti zvesti v dobrem. Umril je šele 15 let star in vendar je prejel sv. oče v Rimu že prav veliko prošenj, naj ga proglasi za blaženega in pozneje za svetega. Častiljivi Don Bosko, njegov vzgojitelj, nam je popisal njegovo življenje. — Dominik se je rodil v Rivi pri Turinu dne 2. aprila l. 1842. Njegov oče je bil krojač. Že v nežni mladosti so dečka naučili raznih pobožnih vaj. Njegov duhovni pastir je Dominika visoko cenil in mnogo pričakoval od njega. Ko so Dominiku povedali v njegovem sedmem letu, da bo smel k prvemu sv. obhajilu, se je tega močno razveselil. Od tedaj je bil skoro po cele dneve v cerkvi, kjer se je pripravljaj na imenitni dan. V tem času si je začrtal tudi svetih sklepov, in te je zvesto izpolnjeval vse življenje. Z 12. letom je prišel v oratorij Don Boska v Turin in je obiskoval gimnazijo.

Dva sklepa sta bila prav posebno živo načrtana v Dominikovi duši: »Svetnik hočem postati!« in »Veliko duš hočem rešiti!« Kakor drugi svetniki se je tudi Dominik veliko vabil v molitvi in v premagovanju samega sebe. Don Bosko je moral celó krotiti njegovo veliko vnemo. Že kot gimnazijec je hotel Dominik apostolsko vplivati na svoje sošolce. Vnemal jih je prav posebno za iskreno češčenje Brezmadežnega spočetja device Marije in pa za pogosto prejemanje svetih zakramentov. Znal je vse lepo, neprisiljeno pridobiti. Seveda največ je pa zalegel njegov prekrasni zgled.

Ko je bil v 6. razredu gimnazije, ga je napadla prav huda pljučna bolezen. Don Bosko se je mnogo trudil, da bi ga ozdravil. Poslal ga je na boljši zrak domov k staršem. Pa vse ni nič pomagalo. Kakor je bil naprej povedal, je umrl, in sicer dne 9. marca l. 1857. Starše, učitelje in sošolce je to močno užalostilo. Med vsemi je vladalo prepričanje, da je nedolžni deček gotovo prišel v nebesa. Začeli so se mu priporočati v raznih silah in potrebah — in ne zaman.

Že veliko kardinalov in škofov je želelo, naj bi bil Dominik proglašen za blaženega in potem za svetnika, naj bi se njegova slika častila na oltarjih. Mlad deček, s skladovnico knjig pod pazduho in s svetniškim sijajem okoli glave — ali bi ne bila to lepa slika vašega novega zavetnika in priprošnjika? Čujte, kaj pravi o njem kardinal Agliardi: »Mi stari se čutimo majhne in ponižane pred velikimi čednostmi tega petnajstletnega dečka.« Leta 1911. je poslal evharistični kongres v Madridu svetemu očetu Piju X. brzojavko s prošnjo, naj pospeši proglasitev Dominika za blaženega, ker zasluži zaradi svoje pobožnosti do presvetega Rešnjega Telesa, da postane kot »evharistični deček« lep zgled drugim otrokom.

Otroci božji! Po Dominikovem zgledu pojdemo tudi mi pogumno v novo leto! Sklepi: »Svetnik hočem postati in apostol!«, »Iskreno hočem častiti Marijo in presveto Rešnje Telo!«, to naj bodo tudi naši trdni sklepi!

Savia je moralo biti lepo gledati, ko je molil. Kako z b r a n je bil! Kak razloček med njim in pa med tolikimi drugimi otroki! Kako grdo se vedejo ponekod otroci v šoli pri skupni molitvi. Ves razred je nemaren in raz-

tresen. Nekateri gledajo skozi okno, drugi se ozirajo okrog sebe, tretje skrbe naloge ali kaj drugega. Večkrat se lahko reče: Nobeden ni molil zbrano! Zakaj ne? Pripravili se niso nič na molitev. Od svojih iger in pogovorov so prestopili kar k molitvi, ne da bi pomislili, kaj bodo zdaj delali in s kom bodo govorili. Vidite, tako ni prav. Letos sem bil nekaj dni v neki pobožni hiši. Nekaj mi je bilo tam močno všeč. Pred našo skupno jutranjo molitvijo nas je gospod, ki je molil naprej, resno opomnil s temile besedami svetega pisma: »Pred molitvijo pripravi svojo dušo in ne bodi kakor človek, ki skuša Boga.« Potem je nekaj časa počakal in zatem šele začel moliti. Kakor sem že rekel, meni je to močno ugajalo.

Otroci, storimo tudi mi tako! Pred vsako molitvijo si pokličimo v spomin omenjene resne besede sv. Duha. Pomislimo, s kom bomo govorili. Če se začetkom potrudimo, bo naša molitev veliko boljša. Le poskusite!

Otroci Marijini! Še enkrat: Srečno novo leto!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

Uganke.

Največ listov dobi, pa mu nihče ne piše. Kdo je to?

(Drvo.)

Kdaj gledajo ribe skozi okno?

(Kadar je nad njimi led.)

Iz katerega kozarca se noben človek ne napije?

(Iz praznega.)

Kje se zbira največ lisic in zajcev?

(Pri krznarju.)

Česa solnce nikoli ne obsije?

(Senca.)

1. Sestavljalnica.

Lepenka, stopalo, donesek, priprega, golida, plenice, kazalec, ajdovica.

Iz vsake besede vzemi po dve črki, pa boš dobil času primeren pregovor.